

Aube marine

Des serpentins de feu sur le sable mouillé,
Qui reflètent le ciel embrasé par l'aurore,
Tissent un grand tapis que le soleil redore...
Et l'algue foisonnant sur le rocher rouillé,
En ses mille rubans accroche la lumière.
La plage s'enrichit de la splendeur première
Du matin s'éveillant au cri des goélands.
La mer se fait câline aux esquifs nonchalants...
L'empreinte de mes pas, si légère soit-elle,
S'imbibe d'or liquide et soudain étincelle.
Puis, le soleil montant perdant de sa rougeur,
L'or se transforme en bronze, en acier et, songeur,
Je regarde le flot qui recouvre la grève,
Contourne le rocher et, d'une étreinte brève,
Le séduit et l'enrobe avant de l'engloutir.

La mer est à mes pieds. Il est temps de partir.

Gilbert Lelarge (1926 – 2021)

Serpentines van vuur op het natte zand,
die de door de dageraad
in lichterlaaie gezette hemel
weerspiegelen,
weven een wijde,
door de zon steeds weer vergulde
vloerkleed...
En het zeewier,
overvloedig op de roestige rots,
vangt het licht met zijn duizend linten.
Het strand wordt verrijkt
met de oorspronkelijke pracht
van de ochtend die
met de roep van de meeuwen ontwaakt.
De zee knuffelt de nonchalante scheepjes...
Mijn voetafdrukken, hoe licht dan ook,
zijn gedrenkt in vloeibaar goud
en gaan plotseling glinsteren.
Dan verliest de opkomende zon
haar rode glans.
Het goud wordt brons, staal,
en ik kijk peinzend naar een golf
die de kustlijn bedekt,
rond een rots vloeit en,
met een korte omhelzing,
hem verleidt en omhult
voordat hij hem inslikt.

De zee ligt aan mijn voeten.
Het is tijd dat ik ga.

Vrije vertaling door Sylvain Lelarge

